

Doktor Bernhard Lehepuule 75. sünnipäeva puhul

Lugupeetav õpetaja!

Tulid siia maailma aasta alguses, Eesti arstide hulka aga siinse meditsiini kiirema arengu alguses. See oli ka uue eriala – anestezioloogia – algus meie maal.

Alustasid kirurgina ja mõne aasta möödudes olid tasemel kirurg ühes vabariigi mainekamas haiglas. Sa nägid ka, kui vajalik on kirurgia edasiseks arenguks uue eriala – anestezioloogia – võimalikult kiire areng, “ohverdasi” end, loobudes kirurgiast ja pühendusid anestezioloogiale. Järgnevad aastad ei olnud kerged ei Sinule ega ka teistele anestezioloogidele: puudusid kogemused, nappis teadmisi ja ka uuest erialast huvitatud arste. Kasutada oli vananenud aparatuur, puudus ka erialane kirjandus. Sellisel ajal vajas uus eriala tahtejõulisi, järjekindlaid, organiseerimisvõimelisi inimesi. Sinul olid need omadused ja Sa rakendasid need anestezioloogia arengu heaks, tegid seda täie jõu ning Sulle omase põhjalikkusega.

Olid mootoriks vedamaks anesteziolooge oma erialaseltsi loomisel ja olid ka vastloodud seltsi juhatuse esimene esimees. Niisama aktiivne olid sa kontaktide rajamisel Soome kolleegidega. Aastaid olid vabariigi peaanestezioloog ja samal ajal vabariigi ühe suurema haigla anestezioloogiaosakonna juhataja.

Kui tollane Tallinna Vabariiklik Haigla vajas võimekat peaarsti asetäitjat ravi alal, võtsid ka selle koorma oma turjale ning seda ilmselt mitte isekast auahnusest või soovist karjääri teha, vaid kohusetundest ja mõistmisest, et nii oli sellal asja huvides vaja. Mäletan Sind mitu korda ütlevat, et töötaksid parema meelega tavalise, reaarstina.

Olen sageli mõtelnud oma õpetajatele. Mäletan neid vist kõiki ja kõigile olen ka tänulik. Sind arvan oma viimaseks õpetajaks. Sinule olin vist aga esimene õpilane.

Õpetajana olid Sa mõistev ja kannatlik, järjekindel ja heatahtlik, alati abivalmis ja nõus selgitama-õpetama. Õpetasid ka olema enda vastu nõudlik ja aus. Hea psühholoogina oskasid sa suunata õpilast (ka kolleegi) huumori või kohase vana-sõna abil õigele rajale. Kriitilises olukorras olid varmas abistama (mitte süüdistama!), olukorra lahenedes aga juhtunut rahulikult analüüsima. Ei olnud Sinul kombeks etteheiteid teha, veel vähem midagi halvustavalt öelda. Austasid kolleege ja vaidlustes

oponente, nüüd vastavad kolleegid Sulle samaga.

Osakonda juhtisid Sa demokraatlikult: lubasid kõigil järjekorras ja rahulikult oma arvamuse välja öelda. Seejärel tehti koos otsus. Kokkulepetest peeti kinni. Mitte kunagi ei surunud Sa oma arvamust teistele peale. Sellises õhkkonnas oli meeldiv ja kerge töötada. Kokkuvõttes kasvasid meid eeskujuga, mitte karistamisega. Olid rohkem eestööliseks kui ülemuseks.

Veel Sinu tagasihoidlikkuse kohta: Sa ei kippunud “ekraanile”. Kui haigla juhtkond soovis osakonnas kedagi tunnustada, “delegeerisid” Sa selle endast allapoole; kohustustega Sa nii ei talitanud.

Töötasid kaua ja töötasid hästi, teenisid ära kolleegide ja paljude haigete lugupidamise ja tänu. Nüüd on aega hinge tõmmata ja tegeleda sellega, milleks varem ei jätkunud aega.

Soovin Sulle tugevat tervist ja kõike head!

Sulle tänulik õpilane Jüri Tedremaa